

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **L. R.,**
nar.,
státní příslušnost: Moldávie,

zastoupen **JUDr. Petrem Adámkem, advokátem,**
sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2021, č. j. KRPA-28139-16/ČJ-2021-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě uvádí, že dne 30. 1. 2021 se dostavil ke správnímu orgánu s tím, aby jej informoval o tom, že podal kasační stížnost ve věci jeho správního vyhoštění, přičemž současně požádal o přiznání odkladného účinku, o kterém nebylo prozatím rozhodnuto. Následně bylo žalobci správním orgánem sděleno, že se na území ČR nachází neoprávněně a na výsledek řízení má vyčkat v Moldávii. Současně bylo s žalobcem zahájeno nové řízení o správním vyhoštění. Při výsledku žalobce mj. vypověděl, že je v případě rozhodnutí o zamítnutí odkladného účinku připraven vycestovat. Uvedl také adresu, na které v ČR pobývá, přičemž na této adrese se bude zdržovat až do doby svého odjezdu z ČR. Podřídil by se tak příslušnému zvláštnímu opatření. K finanční záruce, která měla být ve výši 200 000,-Kč, žalobce sdělil, že prostředky v takové výši nemá, má ale dostatečné prostředky na vycestování a hrazení životních potřeb. K tomu žalobce namítá, že má ohledně tohoto zvláštního opatření výhrady, kdy se konkrétně domnívá, že jednotlivé body ustanovení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců nejsou uvedeny taxativně, a tedy správní orgán nemusí požadovat splnění všech bodů současně. Záleží na posouzení správním orgánem, zda k zajištění výkonu rozhodnutí postačí uložení pouze některých bodů a kterých. Žalobce se domnívá, že v jeho případě nedošlo k tomu, že by se před správním orgánem jakkoli skrýval, nýbrž toliko využil svých práv se proti rozhodnutí správního orgánu bránit. O tom mj. svědčí i to, že žalobce správní orgán informoval o podané žalobě a rovněž kasační stížnosti s návrhem na odkladný účinek. Žalobce si je vědom, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je povinen vycestovat, nerozumí však, z jakého důvodu by mu nemělo být umožněno vyčkat do rozhodnutí o odkladném účinku v ČR. Pokud by vycestoval před tímto rozhodnutím, neměl by již možnost se do ČR vrátit. Žalobce je přesvědčen, že užití zvláštních opatření by mělo mít přednost před rozhodnutím o zajištění, které by mělo být až krajní možností. Poukázal k tomu na judikaturu Nejvyššího správního soudu a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. V případě žalobce bylo shledáno naplnění podmínek dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná má za to, že se neodchýlila z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnila. O přiznání odkladného účinku nebylo Nejvyšším správním soudem do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Žalobce měl tedy povinnost vycestovat nejpozději do dne 27. 01. 2021. Jelikož byl žalobce po celou dobu zastoupen zmocněným zástupcem, měl jej tento poučit o jeho právech a povinnostech, pokud jde o žalobcovu vycestování. Žalobce však z ČR nevycestoval a nadále v ČR pobývá neoprávněně. Žalovaná má za to, že dostatečně definovala na straně 4 až 8 napadeného rozhodnutí, proč nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii,

dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce si sám svým přístupem a nerespektováním právních předpisů zapříčinil stav nedůvěryhodnosti. Žalovaná poukázala na závěry rozšířeného senátu uvedených v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, bod [41], č. 3559/2017 Sb. NSS. Cílem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Dne 10. 2. 2021 bylo zajištění žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ukončeno. Na základě žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve formě azylu bylo rozhodnuto o zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž doba trvání zajištění je stanovena do 27. 5. 2021.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
5. Žalobce se dne 30. 1. 2021 dostavil na OCP OPKPE Praha ohledně řešení svého pobytu. Následnou lustrací bylo zjištěno, že s žalobcem bylo dne 4. 7. 2020 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, které mu bylo následně uloženo. Dne 19. 11. 2020 byl žalobci vydán cestovní příkaz s dobou platnosti od 19. 11. 2020 do 1. 12. 2020. Proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání ve věci správního vyhoštění podal žalobce žalobu a následně kasační stížnost, které však nebyl ke dni zajištění přiznán odkladný účinek. Na základě toho nabyla hlídka podezření, že se žalobce na území ČR nachází nelegálně, přičemž byl žalobce zajištěn.
6. V rámci podání vysvětlení žalobce sdělil, že si je vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Proti rozhodnutí podal žalobu a následně kasační stížnost s návrhem na odkladný účinek, o němž nebylo dosud rozhodnuto. V Moldavsku byl naposledy na konci roku 2019. V ČR bydlí na ubytovně v Benešově, adresu neohlásil, bydlí tam měsíc. Na území ČR dluží za pokutu 25 000,-Kč za řízení pod vlivem alkoholu. Trestnou činnost zde nepáchal. Ohledně možných překážek jeho vycestování uvedl, že před dvěma lety podal žádost o rumunské občanství, z ČR vycestovat nechce. V Moldavsku mu nehrozí žádné nebezpečí. V Moldávii má družku a dvě děti, celá rodina žije v rodinném domě. Má peníze na vycestování, pobyt si financuje z peněz matky a brigád. Nemá dostatečné finanční prostředky na složení finanční záruky, není zde ani žádná osoba, která by za něj mohla záruku složit. Bydlí na zmíněné adrese, kterou nikam nehlásil, na této adrese by se však mohl nadále zdržovat a hlásit se odtamtud policii. V ČR nemá žádný majetek, nemá jej ani v Moldávii, družka tam vlastní dům. V ČR má švagrovou. Chce dostat „nějaký papír“, aby mohl vycestovat domů.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[Z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
12. Soud předně konstatuje, že neshledal v rámci správního řízení porušení žádných ustanovení právních předpisů a neshledal ani deficit v postupu žalované. Napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
13. Stěžejní námitku žalobce směřuje proti tomu, že v jeho případě bylo přistoupeno k omezení osobní svobody, ačkoli podle něj měla žalovaná možnost uložit mu některé ze zvláštních opatření předpokládaných zákonem o pobytu cizinců. Současně v tomto kontextu namítá, že nelze chápat jako nedůvěryhodnost, pokud pouze uplatňuje svá práva tím, že napadá rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž nadále v ČR pobývá a chce zde vyčkat výsledku rozhodnutí o jeho žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci jeho správního vyhoštění, neboť má za to, že kdyby na rozhodnutí o odkladném účinku čekal ve vlasti, by mu v případě návratu do vlasti již nebylo umožněno se do ČR navrátit zpět. K tomu soud uvádí následující.
14. Uvedená zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění.
15. V rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017 Nejvyšší správní soud uvedl: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že

důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. "... Rozšířený senát tedy shrnuje, že důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)."

16. Žalovaná se na straně 4 až 8 napadeného rozhodnutí důsledně vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v případě žalobce v úvahu, a podrobně odůvodnila, z jakého důvodu nepřistoupila k jednotlivým zvláštním opatřením, ale byla naopak nucena přistoupit k zajištění žalobce. Své argumenty dále podpořila tím, že poukázala především na pobytovou historii žalobce a jeho značnou nevěrohodnost, co se týká použití mírnějších opatření.
17. Správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení zvláštních opatření. Mírnější opatření by byla dle správního orgánu naopak neúčinná a neefektivní. K námitce, že dle žalobce jednotlivé body ustanovení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců nejsou uvedeny taxativně, a tedy správní orgán nemusí požadovat splnění všech bodů současně, soud uvádí, že uvedené ustanovení žádné jednotlivé body neuvádí. Má-li žalobce na mysli § 123b odst. 1, pak ohledně jednotlivých možných opatření se žalovaná odpovídajícím způsobem vyjádřila.
18. K možnosti zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala, že žalobce nemá na území ČR žádné trvalé bydlení, bydlí v Benešově na ubytovně. V ČR není přihlášen k pobytu, je veden jako nežádoucí osoba. Na deklarované adrese bydlí pouze krátce a správní orgán má za to, že žalobce k jeho ubytování nic neváže a může jej kdykoli opustit, proto by se mohl stát pro správní orgán nezastižitelným. Možnost dle uvedeného ustanovení písm. b) žalovaná vyloučila, neboť žalobce sdělil, že nemá pro složení finanční záruky dostačující prostředky. Ohledně možnosti dle písm. c) a d) daného ustanovení žalovaná konstatovala, že žalobce neskýtá dostatečnou záruku, že bude dodržovat povinnosti tam uvedené. Žalobce porušuje právní předpisy ČR a dle žalované není pravděpodobné, že by z ČR chtěl vycestovat.
19. K tomu soud uvádí následující. V dané věci soud považuje za rozhodné, že pobytová vazba žalobce na místo pobytu byla slabá, nikoli tak pro formu ubytování, ale krátkou dobu trvání (1 měsíc). Soud shledává rozpor mezi tvrzením žalobce, že nehodlá vycestovat, ale zároveň se dostavil pouze pro doklad, který mu umožní návrat do země původu. Ostatně přitom jeho právní zástupce uvádí, že se žalobce bude zdržovat na uvedeném místě pobytu a „pokud by mohl setrvat nějakou dobu na území“, bude se snažit zaplatit pokutu za jízdu v podnapilém stavu. Ostatně žádost o odkladný účinek proti zamítavému rozsudku ohledně vyhoštění není projevem vůle vycestovat. „Papír“

k vycestování by žalobce obdržel, pokud by se dostavil k polici s tím, že žaloba proti vyhoštění byla zamítnuta a že sice podal kasační stížnost, ale hodlá vycestovat. Žalobce by obdržel výjezdni příkaz a nebyl zajištěn. Jakkoli žalobce využil své zákonné právo podat kasační stížnost a to společně s návrhem na přiznání odkladného účinku, „aktivoval“ proces správního uvážení žalované, zda žalobce nehodlá mařit správní vyhoštění a zda jiné zvláštní opatření zajistí sledovaný účel vyhoštění.

20. Ubytování cizince na ubytovně není nijak neobvyklý způsob řešení potřeby bydlení, krátká doba takové pobytu však oslabuje aplikovatelnost zvláštního opatření pobytové povahy. Krátkodobost pobytu na tehdejší adrese ubytovny setřela okolnost, že se žalobce dostavil k policii o své vůli. Rozhodným se stala věrohodnost žalobce a soud ve shodě se žalovanou dospěl na základě výše uvedené úvahy o nevěrohodnosti žalobce k závěru, že žalobce nehodlá respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto je dána důvodná obava, že bude rozhodnutí o vyhoštění mařit. Výše uvedený rozpor v tvrzení žalobce o vycestování/nevycestování je umocněn následným účelovým postojem žalobce, který přestože vyloučil jakékoliv obtíže při návratu do země původu, požádal nově o udělení mezinárodní ochrany. Pokud skutkový stav ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí mohl vést k případné nepřiměřenosti zajištění žalobce, nově zjištěná okolnost – podání účelové žádosti o mezinárodní ochranu, vylučuje jakékoliv pochybnosti o skutečném úmyslu žalobce nevycestovat z území ČR a činit veškeré kroky k jeho zmaření, což má účinek i na posouzení žalobou napadené rozhodnutí.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. dubna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.